

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	Indexat la: 00273.05
--	---------------------------------

Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work
--	--

OS	LILE, Ramona. <i>Managementul calității și standardizare</i> . Timișoara: Mirton. 2008. ISBN: 978-973-52-0490-7.
OA	LILE, Ramona. <i>Instrumentele aplicării managementului calității totale</i> . Referenți științifici: IONESCU, G.G. (Univ. de vest, Timișoara); PĂCURARIU, G. (Univ. "Aurel Vlaicu", Arad). Timișoara: Mirton. 2007.

Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: p.72:00 semnifică textul de la pag.72 până la finele paginii. p.00:00 semnifică ultima pagina în întregime

Note: p.72:00 means the text of page 72 till the end of the page. p.00:00 means the last page, entirely.

Argumentarea calificării faptei de plagiat

Nr.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se
-----	--	----

crt.		confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor fără contribuție explicită în lista de autori	✓
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	

Actualizat la 7 iulie 2015.

Notă: Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

Argumentarea calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
4.	Preluarea identică a unor poze (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterior publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterior publicate, prin păstrarea titlului sau cu titlu similar, cu aceeași autori, în aceeași editură sau în mod simultan, în altă editură și fără menționarea explicită a faptului că este o reeditare.	
8.	Republicarea unei opere anterior publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
9.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
10.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
11.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o	

	lucrare ulterioară celei autentice.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.*
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicionate.*
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.*
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare explicită care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.*
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.*
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicionate prin poziția sa explicită.*
- vii) In opera suspicionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”*

¹ Legii nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. *Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. *Prevenitor de plagiat*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Ramona Lile

Instrumentele aplicării
managementului

CALITĂȚII TOTALE

EDITURA

MIRTON

Referenți științifici:

- Prof. univ. dr. Gheorghe Gh. Ionescu,
Universitatea de Vest Timișoara
- Prof. univ. dr. Gheorghe Păcurariu,
Universitatea "Aurel Vlaicu" din Arad

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LILE, RAMONA

Instrumentele aplicării managementului calității
totale / lector. univ. dr. Lile Ramona. - Timișoara:
Mirton, 2007

Bibliogr.

ISBN 978-973-52-0140-1

65.012.4:658.62.018.2

prestații sunt conforme cu specificațiile tehnice;

- certificarea sistemelor calității, prin care se atestă conformitatea sistemului de irare a calității unei întreprinderi sau a unei părți dintr-o întreprindere cu un standard din ISO 9000;

- certificarea personalului, prin care se atestă competența personalului față de riile stabilite pentru a îndeplini diferite funcții (auditor calitate, manager sistem de ate, etc.).

Implementarea sistemelor calității inspiră încrederea clienților în situații ractuale. Această acțiune este de o inestimabilă valoare pentru toți furnizorii, pentru că iformă sistemele ad-hoc ale controlului calității în sisteme organizate și cu costuri ursabile investite în calitate, care pot asigura avantaje competitive imense prinderilor prin combinarea unui nivel înalt de calitate cu prețuri mai mici. Adoptarea ală și generalizată a conceptelor de management al calității a început în cursul celui de-al ra război mondial.

De atunci, întreprinderile din numeroase sectoare de activitate au încorporat sisteme alității în activitatea proprie; în plus au pretins ca furnizorii lor de materiale și subansamble bă sisteme ale calității și au cerut ca aceștia să efectueze o verificare a operațiunilor rii sau ale furnizorilor, pentru a se asigura de respectarea normelor.

După toată publicitatea de care a beneficiat mișcarea pentru calitate în anii '80, calitatea ransformat dintr-un factor de diferențiere pe piață într-o condiție pentru pătrunderea pe i. Astfel, fiecare întreprindere avea un sistem al calității formal sau nu.

În majoritatea întreprinderilor, inginerul responsabil cu calitatea furnizorilor a început iziteze fabricile acestora pentru a certifica sistemele lor de calitate. Efectul secundar firesc al tei mișcări a fost că s-au conceput norme de calitate diferite.²

Întreprinderile au elaborat norme de calitate pe care trebuiau să le respecte izorii lor și li verificau pentru a se asigura că se conformează. Furnizorii primeau însă norme rite de la clienți diferiți și trebuiau să le respecte pe toate și să fie verificați de toți. Când se sesc norme diferite, costul tranzacțiilor este imens, iar obstacolele care stau în calea mbului de bunuri și servicii se înmulțesc.

Cu atâtea norme diferite întreprinderile trebuiau să cheltuiască resurse importante ru a se conforma tuturor normelor impuse de clienții lor și chiar dacă întreprinderile ar fi de d cu câteva standarde comune, nu s-ar reduce decât timpul necesar furnizorilor ca să se ștească pentru implementarea lor, dar nu s-ar reduce neapărat numărul verificărilor și nici umul de resurse aferent acestora.

Dacă specialiștii în calitate doresc să înlăture aceste probleme, trebuie ca ificarea sistemelor calității să se facă de către o comisie care va elimina nevoia ca are întreprindere să-și verifice furnizorii săi; în plus, această soluție va reduce costurile și limina normele contradictorii impuse firmelor furnizoare din întreaga lume.

Până acum câțiva ani în urmă nu existau scheme viabile de certificare de către o terță e. Odată cu nevoia tot mai mare de asigurare a calității pe parcursul tuturor stadiilor eselor de producție, a apărut cerința ca producătorii să lucreze după un set de standarde oscute.³

Ca rezultat al acestei cerințe, Organizația Internațională pentru Standardizare (ISO) unit specialiști în calitate din întreaga lume pentru a elabora o specificație a sistemului tății care ar putea fi aplicată pe plan internațional în toate ramurile de activitate.

Misiunea ISO este de a facilita schimbul internațional de bunuri și servicii; legând că diversitatea normelor de calitate reprezintă o barieră în calea schimbului de uri și servicii, ISO a creat o comisie tehnică (TC 176) care să elaboreze standarde pentru

J. Harrington, J. S. Harrington, *op. cit.*, pag. 149-150.

Tricker, "ISO 9000 pentru întreprinderi mici și mijlocii", Editura All Beck, București, 1999, pag. 7.

sistemele calității. După mai mulți ani de lucru, ISO a publicat la mijlocul anilor '80 (în 1987), prima versiune a seriei de standarde ISO 9000 – standarde generale pentru sistemele de asigurare și management al calității.

Odată cu elaborarea standardelor ISO 9000 a fost pus la punct și un sistem de "certificare" a organizațiilor de către o terță parte în conformitate cu aceste standarde. Cum standardele sunt identice pentru toate întreprinderile din toate sectoarele de activitate, este posibil ca niște organisme independente (numite organisme de atestare sau certificare) să verifice respectarea lor.

Standardele ISO 9000 și sistemul de verificare de către o terță parte au fost concepute pentru a se rezolva problema costurilor cumulative menționate și pentru a se elimina barierele comerciale aferente.

Ele descriu elementele sistemului calității, fără să specifice cum să fie implementate de către o anumită întreprindere. Modalitatea concretă de proiectare și aplicare a unui sistem al calității depinde de obiectivele, produsele, procesele și resursele necesare pentru implementarea managementului calității.⁴

Având în vedere aceste considerente, se poate spune că activitatea de standardizare este deosebit de complexă și trebuie dirijată prin anumite reglementări acceptate de cei interesați. În literatura de specialitate există numeroase opinii cu privire la conceptul de *standardizare*.

După unii autori, standardizarea reprezintă "activitatea de elaborare și implementare a unor documente de referință (standarde) cuprinzând soluții ale problemelor tehnice și comerciale, referitoare la procese și rezultatele acestora, care au un caracter repetitiv în relațiile dintre parteneri economici, științifici, tehnici și sociali".⁵

Scopul principal al standardizării pare a fi, potrivit acestei definiții, acela de a facilita desfășurarea normală a activităților în toate domeniile economice, atât pe plan național, cât și la nivel regional și internațional.

Conform cu Ghidul ISO/CEI/2, standardizarea reprezintă "activitatea indicată pentru a stabili în raport cu problemele reale sau potențiale, dispoziții destinate unei utilizări obișnuite și repetate, care urmărește obținerea unui nivel optim de ordine într-un context dat".⁶

De aceeași părere este și I. Atanase, adăugând ideii de facilitare a desfășurării normale a activităților și pe aceea că standardizarea "conciliază cerințele beneficiarilor cu posibilitățile producătorilor, realizând avantaje tehnico-economice optime".⁷

Ca urmare, s-a încercat definirea standardizării ca activitatea de elaborare și aplicare în practică a unor documente tehnice cu caracter normativ, prin care se stabilesc în mod colectiv și în concordanță cu progresele științei și tehnicii, prescripții pentru rezolvarea rațională, unitară și dinamică a problemelor tehnice în vederea obținerii unei eficiente economice de ansamblu optime.

Deși trebuie să admitem motivul repetiției, care se regăsește în majoritatea definițiilor standardizării, și care-i conferă capacitatea unui transfer real al evenimentelor, în definiția de mai sus preocuparea standardizării nu se mai limitează doar la produsele de serie sau la problemele care se repetă, aceasta cu atât mai mult cu cât cerințele consumatorilor sunt în continuă creștere, iar știința și tehnica se află într-o dinamică continuă.

Datorită acestor motive, s-a prefigurat o nouă viziune asupra acestei activități, iar cea mai cuprinzătoare definiție, care reflectă cel mai fidel concepția modernă despre activitatea de standardizare, este considerată cea formulată de Comitetul Permanent pentru studiul principiilor științifice ale standardizării (STACO), din cadrul Organizației Internaționale

⁴ Standard ISO 8402, Quality management and quality assurance – Vocabulary, 1994, pag. 16.

⁵ I. Stanciu, M. Olaru, *op. cit.*, pag. 156.

⁶ M. Ciocodeică, "Standardizarea și rolul acesteia în asigurarea calității produselor și serviciilor, în contextul integrării europene", în "Managementul calității și protecția consumatorilor", voi. 1, ASE, București, 1997, pag. 278.

⁷ I. Atanase, *op. cit.*, pag. 240.

ndardizare.

În concepția STACO: "standardizarea este acțiunea de stabilire a unor reguli, cu ul realizării ordinii într-un domeniu dat în avantajul și cu concursul tuturor celor esafii, în special pentru obținerea unei economii de ansamblu optime, respectând tele funcționale și cele de securitate."

Standardizarea se bazează pe rezultate sigure, obținute de știință, de tehnică și iență. Ea nu stabilește doar bazele pentru prezent, ci și pe cele pentru dezvoltarea viitoare uie să țină pasul cu progresul.

Aplicațiile sale particulare sunt, printre altele:

nitățile de măsură;

terminologie și simbolizare;

rodusele și procedeele (definirea și alegerea caracteristicilor produselor, metode de

ercare și măsurare, specificarea caracteristicilor produselor pentru definirea

alității, varietății, interschimbabilității lor etc);

ecuritatea persoanelor și bunurilor".³

Din definițiile activității de standardizare se pot desprinde următoarele trăsături ale ei activități, și anume:

tandardele nu trebuie să aibă un caracter obligatoriu, ele redând de fapt un acord liber onsimțit între parteneri (cu excepția cazurilor expres menționate: standardele eferitoare la protecția vieții, sănătății și protecției mediului înconjurător);

rganismul recunoscut care elaborează standardele, poate fi național, regional sau nternațional, iar recunoașterea poate fi făcută de autoritățile publice (fie prin contract, ie printr-o reglementare) sau de către parteneri economici; organismele europene de standardizare au elaborat standardele EN SERIA 45000, în țara noastră standardele adoptate a și standarde naționale au fost simbolizate astfel: SR EN 45001;

presupune participarea tuturor părților interesate, deoarece comitetele de standardizare, în cadrul cărora se elaborează proiectele de standarde sunt, prin structură, deschise tuturor partenerilor (producători, distribuitori, consumatori și administrație);

standardul, fiind destinat unei aplicări repetate sau continue, se diferențiază de imentele particulare, care stabilesc specificații acceptate pentru o singură utilizare; prin itatea de standardizare se urmărește garantarea unui nivel optim de ordine într-un context standardele facilitând desfășurarea tranzacțiilor comerciale, prin asigurarea unei mai bune itificări a produselor, a compatibilității acestora; obiectivul principal al standardizării constă nbunățirea activității în general prin: folosirea cu maximum de randament a capacității producție, valorificarea superioară a resurselor materiale și energetice, reducerea sumurilor și a costurilor, organizarea mai bună a producției, creșterea productivității muncii, carea calității produselor și a gradului de competitivitate, promovarea progresului tehnico-șific și sporirea eficienței întregii activități economice.

Așa cum rezultă tot din definiția standardizării, obiectul acestei activități îl stituie "elaborarea și implementarea unor documente de referință", adică a dardelor.

Standardul, conform definiției internaționale (Ghidul ISO/CEI/2) reprezintă un cument stabilit prin consens și aprobat de un organism recunoscut care furnizează - ntru utilizări comune și repetate - reguli, linii directoare sau caracteristici referitoare la ivități și rezultatele lor, garantând un nivel optim pentru comunitate în ansamblul său". iiniția adoptată în Ordonanța Guvernului României nr. 39/1998, menționează același text, cu

Definiția standardizării conform STACO, reprodusă după I. Atanase, *op. cit.*, pag. 240-241.

excepția ultimei propoziții, modificate astfel: "în scopul obținerii unui grad optim de ordine într-un context dat".⁹

Trebuie să precizăm, de asemenea, diferențele între accepțiunea anglo-saxonă și cea francofonă, a termenului "standard". Termenul englez "standard" este utilizat în limba franceză doar atunci când se referă la un document normativ al unei întreprinderi. În toate celelalte situații (în cazul documentelor normative la nivel național, regional sau internațional) se utilizează în limba franceză termenul "norme". De aceea, o întreprindere franceză poate avea propriile ei standarde, dar o profesie are, în Franța, propriile ei norme.¹⁰

În țara noastră situația este inversă față de țările francofone. Documentele normative internaționale, regionale sau naționale sunt de regulă numite "standarde", iar cele la nivelul întreprinderii - "norme" (de ex. "normă internă", "normă de consum" etc).

Deci, **norma** reprezintă "un document (text, desen sau o combinație a acestora), conținând un ansamblu de parametri ce permit studiul și definirea elementelor constructive utilizate în mod repetat, fără modificări, în cadrul unui proiect dat"¹¹. Marea varietate a standardelor determină clasificarea lor după următoarele criterii:¹²

1. După nivelul de aplicare:

- *standarde de firmă*, elaborate și aplicate de societăți comerciale, regii autonome sau alte persoane juridice;
- *standarde profesionale*, elaborate și aplicate în anumite domenii de activitate, de organizații profesionale, legal constituite;
- *standarde naționale*, elaborate de organismele naționale de standardizare și aplicabile la nivel național;
- *standarde regionale*, elaborate de organisme de standardizare regionale;
- *standarde internaționale*, elaborate de organismele internaționale de standardizare, ca urmare a acordului intervenit între țările membre ale acestor organizații, în probleme de interes comun.

2. După natura lor:

- *standarde de metode*, care definesc metodele utilizate pentru ca produsul să aibă caracteristicile preconizate;
- *standarde de rezultate*, care descriu caracteristicile produsului sau serviciului final, fără a prezenta mijloacele necesare care urmează a fi utilizate pentru obținerea acestor caracteristici;

3. După conținutul lor:

- *standarde generale*, conținând prevederi generale, aplicabile în anumite domenii;
- *standarde de terminologie*, care stabilesc termenii utilizați într-un anumit domeniu, însoțiți, de regulă, de definiția lor;
- *standarde de produse*, care specifică exigențele pe care trebuie să le satisfacă produsele. Aceste standarde pot fi complete sau parțiale.¹³ Standardele de produs sunt prezentate detaliat în tab. 2.1
- *standardele complete de produs* se referă la obținerea și comercializarea unui singur produs. Ele conțin o serie de condiții

⁹ O. G.R. nr. 39/1998 privind activitatea de standardizare națională în România, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 43/30.01.1998.

¹⁰ S. Ciurea, N. Drăgulănescu, "Managementul calității totale. Standardele ISO 9004 comentate", Editura Economică, București, 1995, pag. 66

¹¹ idem, op. cit., pag. 66.

¹² I. Stanciu, M. Olaru, op. cit., pag. 159-161

¹³ R. Frățilă, A. Biro, "Bazele tehnologiei și merceologiei", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000, pag. 151-152.